

BYT č. 237

Kapitola 1

Dobrý večer. Rád by som sa Vám predstavil. Moje celé meno znie Augustín Caesar Gonzalez a mám 25 rokov. Narodil som sa do chudobnej rodiny na severe Anglicka, kde som vychodil základnú aj strednú školu. Po maturite ma moje topánky zaviedli až do ďalekého Paríža, avšak tu moja duša nenašla želaný pokoj. Začal som pracovať v modelingovej agentúre ako administratívny pracovník, ale ako som už spomínal, Paríž sa nestal mojim mestom, a tak som sa pre zmenu vybral do Barcelony. Tu sa mi páči. Rozhodol som sa tu teda zostať a vyrozprávať Vám môj nevšedný, trochu divný príbeh. Viete však čo je najlepšie? Nič z toho, čo som Vám doteraz o sebe povedal, nie je pravda.

Celkom zaiste sa pýtate, prečo som Vás hneď na úvod takto nehanebne oklamal, všakže. A viete prečo? Pretože ma vždy pobaví sledovať prekvapené výrazy ľudí, ktorým po hodine môjho kvetnatého rozprávania o mojej maličkosti poviem, že všetko, čo som im doteraz narozprával, nie je vôbec pravda. Po večeroch sa na tom celkom skromne zabávam. Vy ľudia ste veľmi predvídateľní a poväčšine aj celkom tuční jedinci. Mužom zväčša po mojom priznaní očervenie tvár a pobúrene sa odoberú preč, zatiaľ čo ženy ma zvyknú obdarit' ich nahnevaným pohľadom a vykrútenými perami. Viem, nie je to odo mňa pekné, ale v živote si treba dopriať trochu radosti, no nie?

Avšak, aby som nepôsobil tak necitlivo a povrchno, toto moje maličké klamstvo má aj hlbšiu rovinu. A tou je, že keby som vám povedal celú pravdu o tom, kým vlastne som, pravdepodobne by ste zareagovali jedným z týchto dvoch spôsobov. Zostali by ste na smrť vyľakaný, až by som bol nútený privolať rýchlú zdravotnú službu, čo, budem úprimný, nie je v preplnených uliciach Barcelony až taká zábava, alebo by ste mi neverili a pohrdavo nado mnou mávli rukou. Možno by ste mi dokonca práve vy chceli zavolať takzvanú sanitku...to by som vám veru nepoďakoval.

Opustíme ale nachvíľu tieto zákutia mojej predstavivosti a pustíme sa do rozprávania nášho príbehu, dôvodu, prečo sa s vami momentálne bavím. Ak si teda odmyslíme fakt, že sa práve neskutočne nudím, chcel by som vám vyrozprávať príbeh. Trochu zaujímavý, trochu nudný...rozhodnete sa sami.

Už roky sa premávam po jedinej ulici na okraji centra Barcelony, konkrétne po Carrer de Malats. Život tu v Barcelone by som opísal ako mierne avantgardný. Zároveň však, najmä po toľkých rokoch, ktoré som tu strávil ja, tu nájdete, ale to by ste sa museli riadne prizrieť, jemný stereotyp. Áno jasné, Španieli sú veľmi temperamentní a veľmi opálení ľudia. Niektorí sú dobrosrdeční a štedrý, iní by pre pár mincí predali diabliovi aj vlastnú dušu (pochopiteľne by však uprednostnili predaj tej vašej). Áno, sú

hluční a radi sa zabávajú, avšak natrafíte tu aj na zvláštne tiché individúá, ktorým sa pri nočnej prechádzke v parku radšej vyhnete širokým oblúkom. Ja osobne sa im však nevyhýbam, to by som už na tomto svete nemal štipku potešenia. Radšej im idem priamo naproti a rozstrapatím im vlasy, alebo odfúknem z hlavy kapučnu. Ten ich otrávený pohľad mi vždy stojí za to.

No ale, nebojte sa, už sa pomaličky dostávam k pointe. Dámy a páni, usad'te sa, začína sa náš príbeh.

Písal sa rok 2015. Bolo skoré októbrové ráno, teplota kolísala okolo bodu mrazu a ja som sa ako obvykle promenádoval po našej Carrer de Malats. Popadané lístie na zemi vyzeralo ako bahno a pod podrážkami topánok vydávalo nepríjemný zvuk. Nahé konáre stromov pripomínali pokrútené ruky kostlivcov a na prívetivosti mesta sa rozhodne nezúčastňovali. Krúžil som ponad jedným neďalekým jazerom, jeho hladina bola chladná, sivá, vyzerala ako staré zošúchané zrkadlo. Po krátkej chvíľke ma to ako obvykle omrzelo, a tak som sa vrátil na našu ulicu. Nič zaujímavé sa tu však nedialo. Všetci obyvatelia starej bytovky mali pozatvárané okná, v snahe nevpustiť jesennú atmosféru mesta do bytu. Iba jedno jediné okno bolo otvorené, a tak som sa teda vybral na prehliadku bytu číslo 237. Sadol som si na stoličku napravo od stola, rovno vedľa kuchynskej linky. Zo sporáka sálalo príjemné teplo a trochu mdlá vôňa cestovín so syrovou omáčkou. Fabio Cortes očividne nepatrí medzi špičkových kuchárov. Otrávene pokrčím nos. Tak som sa tešil na dobrú teplú večeru. Ale nevadí, nie každý deň je nedeľa. Rozhodnem sa teda, že si prezriem celý byt. Nie že by som to predtým neurobil už minimálne tisíckrát, byt číslo 237 totiž patrí k mojím obľúbencom, ale každý jeho obyvateľ sem prinesie niečo nové. Fabio je skromný mladík, ktorému by sa zišla štipka vkusu a citu pre bytové doplnky. Na nočnom stolíku má fotku seba so svojou trošku škaredou, a trošku upotenu priateľkou. Napriek tomu je to však pohľadný mladík, ktorý sa o seba vie postarať. Kúpeľňa pôsobí čisto, na zemi nie sú vlasy a periny na posteli sú poskladané. Páči sa mi tu. Vrátim sa do kuchyne, kde zistím, že mi Fabio obsadil stoličku.. Ach tá mladíčka drzosť! Usadím sa hneď vedľa neho, načo automaticky zareaguje zavretím okna. Tak to vyzerá, že sa dnes odtiaľto nedostanem. Sledujem ho pri jedení, čo však očividne nebol veľmi dobrý nápad, nakoľko neveriteľne mľaská a mňa to privádza do zúrivosti. Ale aby som vás nezdržiaval mojimi síce prínosnými, ale trošku pridlhými opismi, posuňme sa ďalej.

Obed sa niesol v celku príjemnej atmosfére. Okolo druhej hodiny popoludňajšej však zazvonil zvonček. Fabio sa natešene rozbehol k dverám, v ktorých už stála jeho priateľka. Z ich konverzácie zistím, že sa volá Maria Desotová a má 21 rokov, je teda o tri roky mladšia ako Fabio. Ale nie, úprimne netuším, ako sa Maria volá priezviskom, ale, úprimne, ani ma to veľmi nezaujima. Jej vekom som si však celkom istý, nakoľko neustále hovorí o jej zajtrajších narodeninách. Áno, áno, očakáva nejaké veľké prekvapenie, avšak nášmu drahému Fabiovi sa v očiach zračí mierna zúfalosť, a

tak celkom určite na jej narodeniny zabudol. Nie že by ma to prekvapovalo, už som bol svedkom mnohých hádok medzi pármami, ktoré pramenili z chlupskej chabej schopnosti pamätať si dôležité udalosti v živote ich ženy . Maria si však nič také nevšimla...môžem teda kľudne poznamenať, že nebude patriť k najbystrejším pozorovateľom. Nebudem jej však krivdiť, veď napokon ani ja som nebol na počiatku práve všímavý tvor. Túto schopnosť však cibrím už stáročia, a tak si dovoľím tvrdiť, že som sa stal profesionálom. A keď to tvrdím ja, musí to byť pravda.

Časom som zistil, že Maria nie je pôvodom z Barcelony. Pristáhovala sa sem z malého mestečka s názvom Huesca, a tak z Barcelony nevidela takmer nič. Nášho fešáka Fabia teda, samozrejme, nerátam, z neho totižto nespustí oči. Keď Maria poobede konečne odišla, Fabio sa pustil do plánovania jej zajtrajšieho, veľkého dňa. Začal listovať v časopise, ktorý mal položený na stole. Rozhodol som sa mu trochu pomôcť a do stránok časopisu som poslal jemný vánok, kým sa stránky nezastavili takmer presne v strede. Nachádzal sa tam totiž článok o najkrajších zákutiach Barcelony, ktoré sa "jednoznačne oplatí vidieť". A veru, pomohlo to! Drahý Fabio zostavil dokonalý plán na Mariine zajtrajšie narodeniny.

Po náročnom rozhodovaní sa, som dospel k záveru, že tu dnes strávim aj noc. Ticho som sa uložil na malom, fľakatom gauči v obývačke a ponoril sa do ríše snov. Nasledujúci deň sa uberal v príjemnom duchu narodeninovej atmosféry. Počasie bolo stále chladné, obloha sa na svet mračila a ja som sa samozrejme pridal mojim studeným tancom, nemôžem predsa chýbať, no nie? Ešte by niekomu mohlo prísť smutno. Mal som skvelú náladu, veselo som poletoval okolo nášho sladkého páriku a pospevoval si škaredé pesničky, čo som sa naučil v Anglicku. Všetko išlo úplne hladko, kým z Mariiných úst nezaznela táto odporná veta: "Ten prekliaty vietor mi pokazil môj účes! Celá moja snaha vyšla nazmar!" a plačlivo sa pozrela na Fabia. No v tej chvíli, prisahám, do mňa vošlo hádam aj sto čertov! Takýto vytočený som nebol snáď posledných dvestotridsať rokov! No nič, odobral som sa preč, zanechajúc za sebou poriadnu víchricu, nech jej ten jej dokonalý (aj keď podľa môjho skromného názoru veľmi nevkusný) účes teda ozaj pokazím. Zvyšok dňa som strávil premávaním sa po malebných, aj keď trochu preplnených uličkách Barcelony a zabával som sa pozorovaním nízkych ázijských turistov.

Na Carrer de Malats som sa vrátil až o niekoľko týždňov, keď som si už myslel, že sa unudím k smrti. Marii som jej neodpustiteľný hriech nakoniec odpustil, ba dokonca som bol celkom potešený keď som ju opäť uvidel vo Fabiovom byte. Večer trávili sledovaním nejakej primitívnej televíznej šou a prejedaním sa slanými čipsami položenými na oválnom, trochu zamastenom konferenčnom stolíku. Fabio telefonoval. Pridal som sa k nim. Reality šou sledujem rád, fascinuje ma naivita ľudí, ktorí v nej účinkujú. Čuduj sa svete, táto konkrétna ma celkom bavila, ale ešte viac som si užíval načúvanie Fabiovemu telefonátu s matkou. Jej materinskú lásku som bol schopný zachytiť aj z obyčajného telefonátu, príjemne ma hriala pri srdci. Fabiova matka bola, aspoň podľa toho, čo som pochopil z ich asi trojminútového rozhovoru,

veľmi milá, hoci trochu jednoduchá žena, ktorá milovala svoj nový kriľavo ružový kabát. Nemám rád kriľavú ružovú. Jakživ som nevidel človeka, ktorému by pristala k tónu pleti.

Viete, ľuďí nemám veľmi v láske, ale to ste si už určite stihli všimnúť. Avšak na Fabiovi a Marii bolo niečo zvláštne, niečo, čo ma nútilo sa k nim neustále vracat' a gúľať očami nad ich sladkými rečami. Mal som ich rád, čo ma, celkom úprimne, mierne desilo. Trávil som s nimi takmer každý jeden deň, dávajúc pozor, aby som Marii nerozfúkal jej natupírované dielo na jej, nie príliš bystrej, hlave. Rád som s nimi chodieval na ich večerné prechádzky a načúval ich rozhovorom, ktoré sa zväčša týkali hudby. Musím však s pokorou tvora, ktorý na tomto svete trávi už niekoľko storočí, uznať, že ich hudobný vkus bol veľmi dobre vycibrený. A keď to, drahý môj čitateľ, poviem ja, musí to byť pravda. V tomto názore som sa utvrdil tento piatok, keď sa v byte č. 237 konala párty. Malé, trochu zatuchnuté, ale zato čisté izby boli preplnené mladými ľuďmi, tancujúcimi do rytmu prekrásnych španielskych melódii. Po nejakej dobe som sa však rozhodol ísť na prechádzku. Mesto bolo pokojné, zvuk jesene na mňa pôsobil upokojujúco. Rieka vlastných myšlienok ma po čase priviedla k nepríjemnému, ba priam až desivému zisteniu-Barcelona ma omrzela. Jej úzke uličky a dobre ukryté zákutia poznám už ako vlastnú dľaň, tvár každého obyvateľa som videl už nespočetne veľakrát, ba dokonca ma omrzelo aj pozorovanie nadšených výrazov turistov v dave pred Sagradou de Familia. Toto mesto mi už nemá čo ponúknuť. Ale odísť predsa nie je možnosť. Ako by som mohol opustiť byt č. 237 a mojích drahých Fabia a Mariu? Ako by som mohol uniknúť pred ich príbehom, ktorého koniec ma zaujímal čím ďalej tým viac? Ako by som mohol opustiť mesto, ktoré bolo mojím domovom posledné stovky rokov? Ale možno by som v inom meste nebol nútený ľuďom sfúknuť kapucňu zakaždým, keď sa nudím, možno by som bol na ľuďí príjemnejší a potešenie našiel v sledovaní ich každodenného života a možno by som dokonca nebol až tak škodoradostný. Neviem. A ani vy určite neviete. Je na tomto svete však niekto kto vie? Kto vie či je zmena, nad ktorou tak tuho premýšľame pre nás prospešná? Kto vie, čo nám zmena prinesie? Možno Boh, ak v neho veríte. Ale ja ani neviem či v neho, alebo vôbec v niečo verím. Jediné, čo momentálne viem je, že by som sa mal vrátiť do bytu č. 237.

Neviem, čo sa mi to porobilo. Veď ma už poznáte, zakaždým sa poteším, keď niekomu môžem pokaziť účes či poprehadzovať všetky papiere potom, čo sa tomu nešťastníkovi vysypali na zem. Ale posledné dni ma to ozaj nebaví. Zamyslene chodím po meste a rozmýšľam, kam ma vietor zaveje ďalej (nie že by to nebolo práve v mojich rukách, ale tá veta znie tak básnicky, pekne, až som ju musel použiť, veď uznajte). Po mnohých dňoch tuhého premýšľania som sa rozhodol, že odídem. Že odídem z Barcelony, zo Španielska... možno aj z Európy. Jediné čo ma mrzelo, bolo opustiť našich príbehových hrdinov. Moje rozhodnutie to však nezmení, už čakám len na tú správnu chvíľu. Na znamenie od Boha, alebo z vesmíru ak chcete, že teraz je ten správny čas odísť.

Aby ste si nemysleli, že som na Fabia s Mariou zabudol- to vôbec! Trávil som s nimi všetok môj čas a pozoroval ako sa ich spoločný život vyvíja. Prežili sme spolu vianočné sviatky, kde som mal možnosť vidieť ich lásku pod žiarou trochu nevkusných farebných svetielok na stromčeku. Čo mi však prišlo zvláštne bolo, že pod stromčekom som videl zabalenú len jedinú jednu krabicu, a to len v novinovom papieri. Nuž ako som rátal, tak som rátal, stále mi vychádzalo, že by tam mali byť položené minimálne dve. Milujem Vianoce, milujem vôňu medovníkov, ktorá sa šíri von z okien bytov, milujem gýčové výzdoby a milujem sledovať, ako si ľudia rozdávať darčeky. Uprostred obývačky ležal mäkký huňatý koberec, vedľa ktorého stál starý, zelený vianočný stromček. A práve na tom koberci sedeli naše hrdličky. Ideme na moju obľúbenú časť-darčeky! Fabio sedel v tureckom sede, ruky mal položené voľne na stehnách a na perách mu bolo badať náznak netrpezlivého úsmevu, keď mu Maria podala jedinú krabičku spod stromčeka. Krabica bola maličká, Fabiovi sa zmestila do dlane. Opatrne rozbalil novinový papier a pomaly otvoril krabicu, keď v tom zaklonil hlavu a začal sa nahlas smiať. Normálne som sa ho zľakol! Čo to robí, prečo sa len tak zrazu smeje? Ved' vyzerá akoby mu už úplne preskočilo! "Ponožky, Maria?! Naozaj si mi na Vianoce kúpila pár vysokých čiernych ponožiek? Ved' také už predsa nik nenosí!" "Fabio, preboha, ved' sa pozri pod ne už konečne!" Netrpezlivo vyhrkla Maria, ktorá vyzerala, že o chvíľu hádam aj z kože vyskočí. Fabio vybral z krabičky ponožky a pozrel sa na spodok krabičky. Vytreštil oči, zbledol, vzápätí hneď očervenel, vyzeral že sa rozplače, ale nakoniec sa mu na tvári rozlial úsmev. Túto plejádu pocitov a emócií som absolútne nepochopil, kým Fabio roztrasene z krabičky nevybral miniatúrne papučky. Najprv som nechápavo hľadel, ved' načo sú komu také papuče? Keď som sa však pozrel na Mariu, pochopil som. V jej očiach, ktoré boli zaliate slzami sa zračilo číre šťastie zmiešané s hrdosťou a štipkou strachu. Ved' ona je tehotná. Maria čaká dieťa! Fabio sa okamžite postavil a zovrel ju v náruči. Pohľad na nich bol vskutku nádherný, nikdy som nevidel toľko lásky. Ani ja sám som nebol nikdy tak šťastný. Vianočná atmosféra a sneh padajúci za oknom dokonale dopĺňali výnimočnú chvíľu v živote týchto dvoch mladých ľudí. Radoval som sa, užíval si, že o chvíľu tu bude malý drobček, ktorý sa stane novým členom ich nádhernej rodiny, do ktorej, trošku sebecky, počítam už aj seba. Vôbec som sa nezamýšľal nad tým, prečo Fabio nedal Marii na Vianoce vôbec nič, úprimne, doteraz neviem, aký mal na to dôvod.

Kapitola 2

Prešli dva roky a štyri mesiace. Veľa sa toho zmenilo, zmenili sa Maria s Fabiom, keď im do života vstúpil malý David. Zmenil som sa ja. Jediné, čo zostalo konštantné, je mesto. Barcelona sa nezmenila, stále som stretával tých istých ľudí, stále som videl zástupy turistov pri najkrajších pamiatkach mesta. Avšak, časť mňa, ktorá nachádzala potešenie v škodoradosti, ktorá bola ironická a uštipačná, sa už celkom vytratila, a tak som zostal len obyčajným vetrom, ktorého stretnete kdekoľvek inde vo svete. Myslím, že u vás ľudí sa to nazýva vyhorenie, alebo niečo podobné, neviem, veľmi sa v tom

nevyznám. A tak som urobil to, čo som urobiť musel, odišiel som. Rozlúčil som sa s rodinkou Cortesovcov, zbalil si posledné štipky hrdosti a odišiel. Dlhو som blúdil po svete, moje cesty však sprevádzal smútok a akási otupnosť, stále som nebol tým, kým som býval. Rok som strávil v Prahe, pár mesiacov v Berlíne, potom som sa dokonca presunul do Spojených štátov Amerických, ale ani tu som nenašiel svoj pokoj. Napokon som sa, o mnoho rokov neskôr, zastavil v Edmontone, hlavnom meste kanadskej provincie Alberta. Mesto sa mi zapáčilo, tak som sa rozhodol ostať.

Dni plynuli a ja som sa z nového mesta celkom úprimne tešil. Páčili sa mi jeho čisté ulice a pekne oblečení, aj keď trochu pomalí obyvatelia. Bolo mi lepšie, samozrejme, že mi bolo lepšie. Edmonton do môjho života priniesol ruch Kanady, ľudia ma naučili slušnosti, keďže tu len zriedka natrafíte na nejakého nepodarka. Cortesovci mi nesmierne chýbali, ale svoj odchod som neľutoval. Vietor nemá slúžiť jednej jedinej rodine, nemá na niekom lipnúť tak, ako som ja lipol na nich, je to proti zákonom. Nevieť síce presne akým, ale proti nejakým určite. A tak som tu. Šťastný a slobodný, pripravený opäť robiť obyvateľom Edmontonu zle.

O pár mesiacov som už bol znova úplne vo svojej koži. Jednej vysokej, trochu príliš chudej slečne som práve fúkol jej hrubý vlnený šál do tváre a ohromne som sa bavil na jej reakcii, keď si ho dala dole. Rýchlo sa poobzerala aby si bola istá, že ju nik nevidel, keď si v tom všimla chlapca, ktorý stál len pár metrov ďalej a uprene sa na ňu pozeral. Očervenela, sklonila hlavu a rýchlo pridala do kroku. Ohromne som sa na tom zabával, myslím, že môj smiech ste počuli až ku sebe domov. Bol som znova sám sebou, znova šťastný a úplne, do štipky kostí, spokojný.

Tak moji drahí priatelia, práve ste počuli príbeh, ktorý som vám chcel vyrozprávať. Príbeh tak trochu o Cortesovcoch, a tak trochu o mne. Dúfam, že ste sa dobre zabavili, a len trošičku nudili. Na záver by som vám už chcel povedať len to, aby ste načúvali sebe a robili také rozhodnutia, ktoré do vášho života prinesú to, tak dôležité, šťastie. Zmeny nie sú vždy ľahké, vlastne nie sú ľahké takmer nikdy. Ale sú mimoriadne dôležité, posúvajú nás ďalej. Viem, že takéto články sú dnes v každom jednom časopise, na ktorý natrafíte v novinovom stánku, ale nezabúdajte, že keď to poviem ja, tak to musí byť pravda. Majte sa pekne. Dovidenia.